

Fjärde internationalens roll och uppgifter

Innehållsförteckning

Inledning.....	1
En omorientering på 1990-talet.....	1
Olika vägar, öppningar och förgreningar till samma mål.....	5
Bokslut över våra erfarenheter sedan början av 1990-talet.....	6
Lärdomar av boksluten.....	8
Fjärde internationalens betydelse.....	8
Framåt till en ny international?.....	10
Noter.....	10

Denna text var en av de tre som antogs vid Internationella kommitténs möte i februari 2017 för att inleda diskussionen inför den 17:e världskongressen.

Inledning

Vår uppfattning av Fjärde internationalens roll och uppgifter på nationell nivå är att vi vill bygga partier som är användbara under klasskampen. Det vill säga **partier som kan samla styrkorna och besluta om aktioner som får effekter och för klasskampen framåt** på basis av en **klasskampstaktik och ett klasskampsprogram**. Det slutgiltiga målet för ett sådant parti är självklart att avskaffa det existerande (kapitalistiska) systemet, oavsett i vilka övergripande ordalag det må beskrivas. Detta perspektiv förbinder FI:s styrkor att vara en integrerad och lojal del i uppbygget och ledningen av dessa nya partier, inte bara med målet att rekrytera eller vänta på att få fördöma eventuella förräderier.

Vår inriktning är en slutsats av den analys av världssituationen som diskuteras i de två andra rapporter som utarbetats inför världskongressen, och som å ena sidan konstaterar det geopolitiska kaos som existerar, och å den andra den ojämna och motsägelsefulla radikaliserings, mot bakgrund av en kris för klassmedvetandet.

Den centrala tanken är att vi inte kan göra en allmän modell för vad FI måste göra, även om det är självklart att vissa uppenbart mer framgångsrika erfarenheter kommer att ha en benägenhet att efterliknas. Men vi måste vänja oss vid en situation där de konkreta erfarenheterna är olika och kanske ibland till synes går i en annan riktning. Ett av de problem vi har haft är den ofrivilliga tendensen att ibland bara överväga vad som sker i vissa viktiga länder (Frankrike för några år sedan, etc.), och inte göra vårt tänkande tillräckligt internationellt. Diskussionen om de olika erfarenheterna vid de senaste IK-mötena (1) har varit bra för att göra vårt perspektiv mer sammansatt, och det är inriktningen i denna resolution om FI:s roll och uppgifter.

En omorientering på 1990-talet

1995 beslutade vi att perspektivet att bygga små masspartier inom förtruppen på grundval av FI:s hela program hade nått en gräns, även om vi hade gjort många värdefulla lärdomar om uppbygget

av aktivistpartier. I den nya situation som hade uppstått efter Berlinmurens fall och Sovjetblockets sammanbrott – som förändrade avgränsningarna mellan organisationerna – blev det möjligt att bygga radikala klasskampspartier som omfattade fler krafter som kunde få en positiv och tyngre effekt på klasskampen. (2)

Resolutionen ”Att bygga internationalen idag” skisserade således en metod för partibygget som koncentrerade sig på att bygga och stärka internationalens organisationer på nationell nivå genom att samla bredare krafter än de som kunde vinnas till FI:s historiska program

Den beskrev sammanhanget så här:

Målet med ett socialistiskt samhälle som alternativ både till kapitalismen och de katastrofala erfarenheterna av en byråkratisk ’socialism’ saknar trovärdighet. Det hämmas kraftigt av bokslutet för stalinismen, socialdemokratien och den populistiska nationalismen i ”tredje världen”, och även av svagheten hos de som för fram detta mål idag.

I ett stort antal dominerade länder är breda krafter inom förtruppen idag skeptiska till att en revolutionär brytning med imperialismen kan bli framgångsrik, och skeptiska om möjligheten att ta makten och behålla den i den nya maktbalansen i världen ... den revolutionära internationalismen verkar vara en utopi. (Kapitel 1.)

Vi bör konstatera att de förberedande rapporterna till den kommande världskongressen inte pekar på någon kvalitativ förbättring av styrkeförhållandena eller nivån på det politiska klassmedvetandet. Det betyder inte att situationen är helt oförändrad sedan 1995. Det har funnits viktiga rörelser som har lämnat märken på det politiska medvetandet (bland andra zapatisterna, den globala rättviserörelsen, den bolivarianska revolutionen, Occupy-rörelsen, den arabiska revolutionära processen liksom en del massiva arbetarstrejker och feministiska mobiliseringar) men de har inte varit tillräckliga för att slå tillbaka de oupphörliga angreppen och har alltså inte förändrat de övergripande styrkeförhållandena. Det har inte uppstått någon stark politisk strömning till vänster som har förändrat läget, och därmed är uppbygget av nya partier fortfarande ett levande perspektiv.

De två områdena för detta partibygge angavs på följande sätt:

det stalinistiska systemets sammanbrott har haft den positiva effekten att det allvarligt har skakat om de sekteristiska fördomarna mot oss inom arbetarklassens, fackföreningarnas och den politiska förtruppens led. Kapitalets segerjubel har också uppmuntrat till enhet mellan alla antikapitalister som nu är medvetna om sin svaghet. Vi är idag i ett bättre läge att bygga förhållanden av aktiv solidaritet och kampenhet med styrkor som fram till nyligen stegrade sig vid själva tanken att tala med oss. (Kapitel 2.) ... Vi hoppas till våra led kunna välkomna revolutionärt marxistiska organisationer som inte nödvändigtvis säger sig vara ”trotskistiska” eller identifierar sig med vår historia, men som ansluter sig till oss på grundval av en verklig programmatisk enhet. (Kapitel 3.)

Vi bör också ta upp de nya politiska teoretiska ämnen som intresserar de unga generationerna, som från och med nu kommer att utvecklas i ett ”post-stalinistiskt” sammanhang, och där nya ideologiska intressen och erfarenheter måste kombineras med de sekelgamla lärdomarna som ännu en gång bekräftas av kapitalismens kris. Att ta upp nya ämnen är inte bara frågan om ”pedagogi” gentemot den kämpande ungdomen, utan på ett mer grundläggande plan en fråga om vår förmåga att vidareutveckla teorin, uppdatera vårt program och införliva nya politiska erfarenheter, nyskapande kampformer och teman för kampen, samhällsekonomiska förändringar, etc.

Dokumentet gick vidare och skisserade olika metoder för att gå framåt mot detta mål att stärka våra organisationer:

- A) Enhetsfront i konkret kamp och massrörelser.
- B) Enhet med andra revolutionära organisationer.
- C) Bredare omgruppering med andra vänsterorganisationer.

Redan 1991 års resolution om Latinamerika hade slagit fast:

Det är självfallet omöjligt att ge en enda linje för alla våra sektioner. Det finns inte en enda modell eller en enda linje för partibygget som är giltig för alla tider och alla ställen. Det är nu uppenbart att den nicaraguanska revolutionen och bildandet av det brasilianska PT ledde till försök att upprepa dessa två erfarenheter. Vi är för att bygga revolutionära masspartier, men det finns ett oräkneligt antal olika möjliga varianter för att komma dit. (Kursivering tillagd.)

Den räknade upp de olika alternativ våra organisationer valde vid den tidpunkten:

Uppkomsten av ett proletärt massparti som PT gjorde att det kunde växa fram **en revolutionärt marxistisk strömning** i det som ytterst lojalt arbetar för att bygga det....

Det mexikanska PRT har i grund och botten utvecklats som ett **självständigt revolutionärt parti med massinflytande**. Innan neo-cardenismen uppstod var vi nära att lyckas samla större delen av den revolutionära vänstern kring PRT....

Gå med i revolutionära organisationer som redan existerar eller bildas. Det är den väg som vår colombianska sektion följer. Våra kamrater gick med i *A Luchar* med utgångspunkt från politisk enhet, huvudsakligen om situationen i Colombia....

Delta i en revolutionär politisk front och samtidigt bevara en självständig existens. På denna nivå är våra uruguayanska kamraters erfarenheter av att bilda MPP genom ett enande av flera strömningar – MLN-Tupamaros, PVP, MRO och en stor del oberoende personer – mycket viktiga....

2003 intygade vi på nytt:

(2) Kampen för sådana partier kommer att gå via en rad stadier, taktiker och organisatoriska former som är specifika för varje land. En sådan antikapitalistisk omvandling måste redan från början driva ett centralt mål: att skapa en reell, synlig polarisering mellan sig själv och alla krafter som är lojala mot den sociala nyliberalismen (socialdemokratin, post-stalinismen, miljöaktivister, populisterna) för att skynda på krisen och ge den ett positivt resultat.

Det kräver:

- att det finns betydande politiska krafter där revolutionärt marxistiska strömningar samarbetar med viktiga eller symboliska strömningar eller representanter som bryter med de reformistiska partierna utan att nödvändigtvis komma fram till revolutionärt marxistiska ståndpunkter;

- ett respektfullt men nära förhållande till den sociala rörelsen, där den omvandlade organisationen för fram rörelsens krav och aktioner;

- en organisation som med hjälp av en närvaro av valda representanter i församlingar på lokal, regionalt nationell och (möjligen) internationell (europeisk) nivå som valt med allmän rösträtt, uppfattas som representant för något verkligt i samhället och bryter monopolet för de partier som är lojala mot den sociala nyliberalismen;

- ett pluralistiskt funktionssätt som går utöver bara intern demokrati och gynnar både enhet och diskussion, och gör det möjligt för en revolutionärt marxistisk strömning att fungera som en accepterad del av en större helhet.

I fallet Latinamerika är vårt mål att bygga breda, pluralistiska antikapitalistiska partier och/eller omgrupperingar med en verklig närvaro i de proletära och sociala rörelserna, som uttrycker motstånd mot nyliberalismen inom ramen för kampen mot den kapitalistiska globaliseringen. Som en revolutionärt marxistisk strömning är vi för att bygga en "hård kärna" till vänster. Detta perspektiv kan inte lyckas om det ersätter ett strategiskt tänkande, radikala aktioner och djärva initiativ med sekteristisk "självbekräftelse" där vi försöker bevara "vår egen identitet".

2010 hade vår betoning till stor del flyttats från att betona möjliga relationer till redan existerande vänsterorganisationer av olika sort, till att återuppbygga vänstern:

4. Vi vill medverka i denna omorganisation för att skapa en ny vänster som kan möta utmaningarna under detta sekel och på nytt bygga upp arbetarrörelsen, dess strukturer, dess klassmedvetande, dess oberoende från borgarklassen på politisk och kulturell nivå. (Vår kursivering.)

- En antikapitalistisk, internationalistisk, ekologisk och feministisk vänster;
- En vänster som är ett tydligt alternativ till socialdemokratin och dess regeringar;
- En vänster som kämpar för en självstyrd och demokratisk socialism för 2000-talet, och som har ett sammanhängande program för att komma dit;
- En vänster som är medveten om att den för att uppnå detta mål måste bryta med kapitalismen och dess logik, och att den således inte kan härska tillsammans med den politiska representation som den vill bryta med;
- En pluralistisk vänster som har sina rötter i de sociala rörelserna och på arbetsplatserna, och som integrerar arbetarnas kampvilja med kampen för kvinnors och HBTQ-personers frigörelse och med miljökampen;
- En icke institutionell vänster som grundar sin strategi på proletariatets och de förtrycktas självorganisering, utifrån principen att arbetarnas befrielse är deras egen uppgift;
- En vänster som främjar all sorts självorganisering av arbetarna och de folkliga klasserna, som uppmuntrar dem att tänka, besluta och göra saker för sig själva på grundval av sina egna beslut;
- En vänster som införlivar nya samhällssektorer, nya teman såsom de som uttrycktes av World Social Forum i Belem, och framförallt de nya generationerna, ty det går inte att göra nya saker med gammalt material;
- En internationalistisk och antiimperialistisk vänster som kämpar mot makt och krig och [för] folkens självbestämmande och lägger grunden för en demokratisk massinternational;
- En vänster som kan knyta den kritiska och revolutionära marxismens rika arv till en utveckling av feminismen, ekosocialismen och de latinamerikanska ursprungsbefolkningarnas rörelser.
- En oberoende klasskampsvänster som kämpar för bredast möjliga enhet i handling mot krisen och för arbetarnas och alla förtrycktas rättigheter, erövringar och strävanden.

Sådana är kriterierna för och det övergripande innehållet i vår linje för att bygga nya användbara antikapitalistiska verktyg för att kämpa mot det nuvarande systemet.

Olika vägar, öppningar och förgreningar till samma mål

Som vi upprepade i dessa olika resolutioner måste beslutet om vilket politiskt verktyg som passar **definitionen i varje speciellt land i varje speciellt ögonblick grundas på en konkret tolkning av situationen** – dynamiken, de befintliga styrkorna. Det går inte att ersätta en tolkning av den faktiska situationen med recept utifrån, oavsett vilken beteckning de har.

Av det faktum att det bara går att avgöra ett politiskt verktygs användbarhet med hjälp av denna tolkning följer, att **det politiska verktyget med nödvändighet förändras när situationen förändras**. Det bästa scenariot är att det verktyg vi är med om att bygga förändras i linje med de föränderliga behoven – därför måste vi kämpa för att utveckla den politiska grunden/programmet för de partier vi är en del av så att de verkligen gör det.

Men de kanske inte gör det, de kanske faktiskt förräder det som är nödvändigt. Om vi bedömer att vi har förlorat den politiska kampen, måste vi i så fall vara beredda att bryta och utforma ett nytt verktyg.

Men det innebär inte att det tidigare valet var felaktigt (vi vet också att partier som sa att de grundade sig på den bolsjevikiska revolutionens hela program kunde förråda/bli reformistiska etc.). Vi måste fastställa om de vid den tidpunkt då de bildades och under sin första (mer eller mindre långvariga) period hade en positiv effekt på den nationella situationen.

Även om vi kan bedöma att det brasilianska PT:s eller det italienska Rifondazione utveckling i slutändan inte ledde någonstans, så betyder det därmed inte att det var fel att delta i dem eller att de en gång (under en kortare eller längre period) inte var ett positivt uttryck för strävandena bland de som ville ha en förändring av systemet eller att de inte kunde uppnå konkreta landvinningar.

Det kan också mycket snabbt bli uppenbart att det politiska verktyget är tillfälligt och att målet måste vara att kämpa för att skapa ett nytt politiskt parti.

Vi säger att det politiska verktygets karaktär måste utvecklas med situationen, ty när revolutionen syns vid horisonten vet vi att det kommer att behövas ett parti som förstår och kan gripa den möjligheten. Men vi vet att det i de flesta fall inte nödvändigtvis räcker med att redan idag utropa det nya partiet för att uppfylla de kriterier vi anger för att vara användbart under klasskampen.

Det betyder inte att det saknas erfarenheter där partier som öppet betecknade sig som revolutionära hade en verklig påverkan: det amerikanska SWP inom antikrigsrörelsen, det franska LCR, eller utanför vår rörelse det brittiska SWP när det bildade Antinazistiska förbundet på 1970-talet. Men deras inflytande var resultatet av en speciell politisk situation och det kan bara förstås i det sammanhanget. Dessutom var dessa partiers inflytande fortfarande måttligt och de uppnådde ingen avgörande tyngd i sina länders politiska liv – med undantag för LCR genom sina två kampanjer med Besancenot 2002 och 2007, under det sista decenniet av sin existens.

Bokslut över våra erfarenheter sedan början av 1990-talet

Nästan alla Fjärde internationalens nationella organisationer har utifrån de sätt som de trodde motsvarade sin nationella situation försökt bygga och vara en del av bredare politiska bildningar.

De första erfarenheterna gjordes på 1980-talet, och de har tagit många olika former. Kamraterna i Brasilien deltog från och med 1980 i bildandet och uppbygget av Arbetarpartiet. Vi kan notera bildandet av Solidarity i USA genom en omgruppering av tre organisationer inom den revolutionära vänstern 1986, och den Rödgröna alliansen i Danmark 1989 genom en överenskommelse mellan det kommunistiska partiet, Socialistiska vänsterpartiet (3) och vår egen sektion. Tio år senare, 1999, skapades Vänsterblocket i Portugal också av FI:s sektion, en strömning från kommunistpartiet och en maoistisk organisation.

I Asien har under 1990- och 2000-talet ansenliga organisationer från andra strömningar (filippinska kamrater som har brutit med maoismen, pakistanska kamrater som tidigare varit med i Militant-tendensen, kamrater i Sri Lanka med sitt ursprung i den tidigare sektionen i Sri Lanka före 1964, som också under en period varit med i CWI, Bangladesh, som ursprungligen var maoistiskt men hade blivit gramscianskt) anslutit sig till oss.

Speciellt dessa organisationer har tvingats konfrontera extremt våldsamma situationer, om än på olika sätt, i Filippinerna genom självorganisering av hotade samhällen och hemliga väpnade organisationer som stödde förhandlingar med regeringen, och i Pakistan öppna politiska kampanjer som har fördömt statens och talibanernas våld.

En del av våra politiska organisationer, speciellt men inte enbart i Europa, har under dessa årtionden deltagit i flera försök att bygga varaktiga bredare organisationer, exempelvis i Italien och Storbritannien, men också i Sydafrika och Puerto Rico. Efter PT:s förräderi deltar de brasilianska kamraterna också i uppbygget av PSOL.

En del försök till sammanslagning av revolutionära strömningar har misslyckats mer eller mindre snabbt (i den Spanska staten med det maoistiska MC/MKE, i Tyskland med post-stalinisterna i VSP), medan andra som Solidarity i USA eller Socialist Resistance i Storbritannien fortlever efter 15 år eller mer. En central punkt i bokslutet har varit att dessa initiativ överlever när det finns enighet om uppgifterna i det läge som råder nationellt.

Andra erfarenheter har inte heller lyckats uppnå de möjligheter man hoppats på, där en av de mest anmärkningsvärda är den franska sektionens skapande av Nya Antikapitalistiska partiet (NPA) 2009, och Left Unity i Storbritannien 2014. I båda dessa fall var en faktor den oväntade uppkomsten av en vänsterströmning inifrån socialdemokratin (Parti de Gauche i Frankrike, fenomenet Corbyn i Storbritannien), som undergrävde dynamiken hos dessa nya projekt. Men även om utvecklingen i ingendera fallet ännu har visat sig vara ett på lång sikt trovärdigt nytt radikalt politiskt verktyg, så visar de att socialdemokratin även under sin nedgång ännu inte är död. (Det innebär inte att NPA:s kris bara orsakades av denna faktor.)

Å andra sidan fortsätter både RGA i Danmark och BE i Portugal att fylla en viss roll och ha ett visst inflytande som vänsterpartier i respektive länder – det gör också Podemos, vars kraft och bas är

mycket mer knuten till utvecklingen av den spontana motståndsrörelse och radikaliserings som kännetecknade Indignad@s-rörelsen.

Idag är Podemos den enda politiska kraft som kan kallas ett resultat av den sortens rörelse, även om stödet för Sanders i USA och Corbyn i Storbritannien har en del gemensamma delar [med den]. Men dessa sistnämnda fenomen verkar stå i motsättning till ett av den nya radikaliserings kännetecken: att förkasta politiska partier i allmänhet, oftast som ett resultat av missnöje med de etablerade partierna, även om det i fallet med mer radikaliserade element också beror på vänstergruppers elitistiska och sekteristiska agerande i de sociala rörelserna.

Men under den senaste perioden går det i Europa och USA att konstatera, att även om det fortfarande finns misstänksamhet mot partier och så vidare, så har det av flera skäl ägt rum en strategisk svängning mot det politiskt parlamentariska området: den djupa ekonomiska, sociala och politiska krisen; exemplet med de arabiska revolutionerna som riktade in sig på att störta regeringar och regimer; svårigheten att uppnå seger med enbart social kamp; och en allt större misskreditering av själva de politiska eliterna, som ger en bild av svaghet.

Delvis med undantag för Front Populaire i Tunisien, gav den arabiska revolutionära processen tragiskt nog inte upphov till några starkt organiserade politiska krafter som kunde ge massrörelsen ett ledarskap.

Våra erfarenheter av att bygga partier som är användbara för klasskampen har i allmänhet varit att delta i partier som har fått ett visst inflytande i sina länder, även om de varit minoritetspartier (vanligtvis under 10% av rösterna, medlemskap på några få tusen, etc.) i politiska situationer där det var en viss relativ stabilitet och där det inte gick att förutse ett sammanbrott för de traditionella partierna och där ”frågan om makten” inte ställdes, eller bara ställdes utifrån hur den förknippades med socialdemokratien. Men det finns några fall där vi har varit indragna i andra sorters situationer som har andra möjligheter och reser andra problem: situationer av politisk kris där man kunde förutspå att partier utanför den härskande klassen kunde få en politisk majoritet, bilda regering och så vidare. Fallet PT är ett, Podemos ett annat, och fallet med en grupp som vi har kamratliga relationer till, DEA i Syriza, är ett annat. Vi har också fallet Marea Socialista som under några år var med i PSUV, om än i detta fall under en lång process med en vänsterregering vid makten.

Det skulle ta alltför lång tid att räkna upp de olika erfarenheterna i olika länder, och ett antal bidrag med bokslut har gjorts och publicerats speciellt i *International Viewpoint*, i avdelningen ”[Building new parties of the left](#)”. Men som övergripande slutsats kan vi säga, att även om ingen modell har lett till viktiga genombrott så kommer det att ge långvariga negativa effekter att underlåta att gripa de möjligheter som dyker upp efter att det gjorts kvalitativa eller kvantitativa framsteg i att samla ihop värdefulla klasskampstyrkor.

Lärdomar av boksluten

De lärdomar som vi gemensamt måste dra från dessa olika erfarenheter har sammanfattats i världskongressens resolutioner och i bidragen efter 2010 års världskongress under den rad diskussioner om boksluten som har förts vid IK:s möten.

De har rört sig kring att vi inom de politiska krafter vi bygger, behöver föra politiska kamp om:

- att delta i de sociala rörelserna och de förtrycktas och utsugnas kamp, inte som en politisk elit som ingriper utifrån utan som en naturlig del av dessa rörelser och kamper för att utveckla politiska analyser och krav, och driva kampen för dessa krav ända till slutet. Under denna process lär vi också av dessa rörelser för att fördjupa och berika vårt eget program – som vi har gjort i feministiska, ekologiska och HBTQI-frågor;
- att bygga aktiva, radikala fackföreningar som för klasskamp, antingen genom arbete i de existerande fackföreningarna eller där det är nödvändigt och lämpligt genom att bygga nya fackföreningar;
- inställningen till staten, institutionerna; till val **som ett stöd** till arbetet i massrörelsen, som måste stå i centrum för vårt arbete; vilken roll gruppen av valda representanter har och vilket förhållandet är till den – den är ofta partiets mest synliga företrädare, och dess handlingar (genom att rösta) kan verka ha störst effekt, och det är ofta de som pressas hårdast att vara ”nyttiga” på kort sikt. Det är partiets ansvar att bestämma de politiska ramarna för deras handlande;
- betydelsen av en internationell och internationalistisk uppfattning av det politiska världsläget, som leder till aktivitet under internationella kampanjer och en aktiv och praktisk solidaritet, samt deltagande i FI (se nedan);
- behovet av ett demokratiskt och transparent funktionssätt med bred demokrati inklusive tendensrättigheter, och inte ett vertikalt funktionssätt, ett sätt som grundas på basmedlemmarnas deltagande i partiets verksamhet och beslutsfattande, och nödvändiga organisatoriska strukturer för att säkerställa detta; att förstå det förtryck som fortsätter att existera till och med inom partier som är mot alla former och kvinno- och annat speciellt förtryck och utveckla tillämpliga strukturer, funktionssätt och procedurer;
- vikten av att ta itu med de ”nya” frågor som uppstår i de förtrycktas och utsugnas kamp och motstånd (i synnerhet feminism, ekologi, HBTQI och andra);
- en outtröttlig kamp mot all sorts rasism – inklusive mot ursprungsbefolkningar, antisemitism, islamofobi och för migranters fria rörlighet, på basis av solidaritet och enhet;
- vikten av att förnya organisationerna med en öppen och dynamisk inställning till att rekrytera radikaliserande unga och införliva dem i partiet.

Fjärde internationalens betydelse

En avgörande faktor som har kommit fram i boksluten, med början i det bokslut som drogs av DS-strömningen i PT, är det absoluta behovet att på nationell och internationell nivå bibehålla Fjärde internationalens struktur som en plats att utbyta, jämföra och diskutera inte bara vår tolkning av den globala politiska situationen utan också de faktiska erfarenheterna av att bygga politiska organisationer. Det betyder att vara organiserade som medlemmar i Fjärde internationalen – behålla möjligheten att diskutera med kamrater som delar en politisk struktur, och förnya denna politiska

struktur på basis av pågående erfarenheter.

Vi försöker aktivt bygga organisationer med krafter och individer som inte delar hela vårt historiska program, om än med perspektivet att skapa en politisk kraft som grundas på de viktigaste delarna av detta program. Icke desto mindre anser vi att våra gemensamma politiska ramar, som har formats av de historiska och politiska händelsernas hela omfattning, speciellt sedan de första marxistiska teoretiska och analytiska bidragen men ända fram till dagens erfarenheter och bidrag, skapar ett oersättligt system för fruktbara diskussioner, där de nationella erfarenheternas tyngd kan balanseras upp av andra, där delandet av erfarenheter och uppfattningar kan hjälpa till att lägga ut kursen för våra kamrater i deras olika nationella sammanhang. Således är det oundgängligt med de årliga diskussionerna öga mot öga vid IK:s möten mellan ledande kamrater från största möjliga antal av våra organisationer, och de med vilka vi har så kamratliga relationer att vi inbjuder dem att delta.

På nationell nivå kommer de exakta formerna för dessa diskussioner och motsvarande organisationsformer att variera precis som de bredare politiska organisationsformerna. Det kommer att finnas en spänning mellan å ena sidan att gå utöver ramarna för de politiska strömningar som ursprungligen deltog i uppbygget av nya partier, som innebar att existerande organisationer upplöstes, och å den andra vår övertygelse att det är oundgängligt att bevara Fjärde internationalens ramar, av de skäl som redan angivits. Att på ett lämpligt sätt lösa dessa spänningar i varje specifikt sammanhang är en av de utmaningar vi står inför.

På internationell nivå är vår press, både i tryckt form och internetbaserad, också en viktig del av detta utbyte. Denna närvaro bör stärkas genom att (åtminstone) lansera en webbplats för Fjärde internationalen som både är uppdaterad vad gäller publikationer, men också en resurs för att arkivera våra resolutioner och andra viktiga texter på åtminstone tre av internationalens arbetspråk, och de andra språk som de finns tillgängliga på.

Våra skolor och seminarier är ovärderliga möjligheter att skola våra kamrater och även bjuda in kamrater från politiska krafter som vi utvecklar relationer med. Deltagande i skolorna spelade till exempel en avgörande roll för att stärka våra relationer till de filippinska kamraterna innan de anslöt sig. Att utveckla IIRE vid de regelbundna mötena i Manila och seminarierna i Islamabad är en central del av att utveckla en verklig närvaro som International i denna del av världen.

Ungdomslägret är givetvis avgörande för de europeiska organisationerna, en unik möjlighet att ta med unga kamrater, sympatisörer och vänskapligt inställda organisationer till ett politiskt initiativ där det, utifrån centrala delar av FI:s program, går att dra in dem i diskussioner kring de verkliga aktiviteter som de är indragna i som unga människor. Det är en mycket viktig del av att skola nya kadrer med en internationalistisk förståelse av våra olika erfarenheters komplicerade sidor. Även om lägret av praktiska skäl (kostnader, som i praktiken gör självorganisering till en verklighet genom att man förbereder och värderar lägret tillsammans) måste förbli ett europeiskt initiativ, så är deltagande av unga kamrater från andra ställen, i synnerhet om det kan kombineras med en närvaro vid ungdomsskolan eller ett seminarium, också en viktig investering i vår framtid.

Framåt till en ny international?

Svårigheterna att bygga nya organisationer på nationell nivå torde bara bli större på internationell

nivå. Icke desto mindre är internationella kontakter mellan radikala politiska vänsterorganisationer en prioritet för oss. Det kan ske genom att utveckla våra enskilda relationer med olika organisationer, antingen från traditionella organisationer inom den yttersta vänstern eller nyligen uppkomna strömningar. På samma gång deltar vi i forum för sådana organisationer som organiseras av andra eller tar faktiskt initiativet till att lansera sådana forum. I och med Social Forums nedgång är möjligheterna färre än på 2000-talet men vi ska vara vakna för alla sådana initiativ.

Noter

1. En motion vid världskongressen 2010 beslutade att hålla ett seminarium och göra bokslut av linjen att bygga ”breda partier”. På förslag från de danska kamraterna beslutade IK 2011 att göra det till en del av det vanliga IK-mötet. Och 2013 beslutade IK att fortsätta diskussionen som en del av IK:s möten. Allt som allt diskuterade IK bokslutet av följande erfarenheter: 2012, PT i Brasilien, Röd-gröna alliansen i Danmark, Vänsterblocket i Portugal, Rifondazione/Sinistra Critica i Italien; 2013, LPP/AWP i Pakistan, LCR till Anticapitalistas i Spanska staten, LCR till NPA i Frankrike; 2014, RPM-M i Filippinerna, Respect till Left Unity i Storbritannien, Antarsya/Syriza i Grekland; 2015, Podemos i Spanska staten; 2016, Podemos i Spanska staten, Vänsterblocket i Portugal. En allmän ”diskussion om vissa tillfälliga slutsatser” 2013 ledde fram till beslutet att fortsätta ”seminariediskussionerna”.
2. På grundval av analysen av en världsomfattande ungdomsradikalisering koncentrerade sig resolutionen från vår 9:e världskongress 1968 uteslutande på att bygga revolutionära ungdomsorganisationer knutna till partiet. 1974 tänkte vi oss att ”vinna hegemoni” inom ett ”nytt massavantgarde” och på så sätt bygg ”kvalitativt starkare revolutionära organisationer. 1979 var inriktningen att bygga revolutionära arbetarpartier genom att vända oss mot industrin. Denna linje utvecklades 1985 till en vändning till folket, kvinnorna och ungdomen.
3. ”Från början var Socialistiska vänsterpartiet en blandning av alla element från den nya vänstern: hippies, anarkister, maoister, trotskister, andra självutnämnda leninister, anti-imperialister och många andra schatteringar som var mot etablissemangen.” Michael Voss, SAP.